

at der kunde komme et Forslag frem paa Rigsdagen om denne Sag, men da man er saa langt henne i Sessionen, have vi ikke fundet dette tilraadeligt, ligesom jeg heller ikke gjerne seer, at der kommer idelige Tillæg til Hovedloven. Bedst vilde det være, om det kunde ordnes ad administrativt Veie, hvilket saa meget snarere maatte kunne skee, som jeg ikke troer, at nogen Anden har Ret til at drive Fiskeri paa den omtalte Strækning, og man altsaa ikke gjør Indgreb i anden Mandes Ret ved at give Tilladelsen. Jeg skal endnu tilføie, at Fiskerne i Løgstør By i de senere Aar ere satte meget tilbage. Foruden Fiskeri havde de tidligere ogsaa den Næringsvei at hjælpe Skibe over Grundene, men denne Næringsvei er nu stoppet, siden Løgstør Canal er bleven anlagt. Jeg skal saaledes anbefale dette Andragende til den høitærede Ministers Overveielse.

Indenrigsministeren: Det er klart, at en Lov som den om Fiskeriet i Limfjorden, der gjør Indskrænkninger i en Næring, der drives af mange fattige Fiskere, som mere tænke paa den øieblikkelige Fordeel end paa Fiskeriets Conservation, kan give Anledning til mange Klager og Besværinger, og saadanne indkomme ogsaa jævnligt til Indenrigsministeriet. Der er derfor ogsaa, siden Loven af 1857 udkom, allerede blevet foretaget adskillige Forandringer i bemeldte Lov. Om der kan være tilstrækkelig Anledning til at foretage flere Forandringer, tør jeg ikke sige; jeg har nemlig ikke haft Tid til at indhente de fornødne Oplysninger i saa Henseende. Kun hvad den Bestemmelse angaaer, som indeholdes i § 1, har jeg faaet Oplysning om, at man ikke har Grund til at antage denne Fiskemaade, nemlig Anvendelsen af Plumpstang i aabent Vand, for saa skadelig for Fiskeriet og navnlig for Ynglen, som man antog, dengang da Loven blev givet. Derimod har man med Hensyn til de Bestemmelser, som indeholdes i de følgende §§ 2, 3 og 4, fra Controllens Side erklæret mig, at de vilde være meget skadelige og derfor vare aldeles utilraadelige. Det er den eneste Oplysning, som jeg under Sagens Behandling i Rigsdagen har kunnet staae tilbeie. Forøvrigt maa jeg bemærke, at jeg overhovedet maa ansee

det for meget betænkeligt, navnlig i en saa speciel Sag som den foreliggende, til hvilken de allerfleste af de ærede Medlemmer naturligvis ikke kunne have nogen tilstrækkelig Kundskab, at foretage Forandringer ifølge Forslag, der indbringes af et enkelt Medlem, uden at man faaer Tid og Leilighed til at indhente de Oplysninger, som man maatte have ved Haanden, for nogenlunde at bedømme, hvorvidt de foreslaaede Forandringer ere hensigtsmæssige eller ikke. Den Omstændighed, at der, før Loven af 1857 blev givet, blev foretaget meget betydelige og omfattende Undersøgelser i saa Henseende, paa hvilke de forstjellige Bestemmelser i Loven ere byggede, afgiver efter min Formening en Grund mere til at være forsigtig med, uden tilstrækkelige Oplysninger, at foretage Forandringer i den. Jeg har derfor i det andet Thing erklæret mig enig i Bestemmelsen i § 1. Man har nemlig erklæret det for at ville være til stor Hjælp for mange fattige Fiskere, om den i Paragraphen foreslaaede Frihed blev givet, og paa den anden Side har man, i Modsetning til, hvad man tidligere antog, meent, at der ikke var stor Fare at befrygte af en saadan Bestemmelser Vedtagelse. De andre Bestemmelser har jeg ikke turdet tilraade; men, ligesom i det andet Thing, maa jeg ogsaa her erklære, at jeg ikke anseer dem for at være af den Vigtighed, at jeg skulde gjøre Modstand imod dem, hvis Repræsentationen skulde vedtage dem. — Hvad angaaer den Udvidelse af Fiskeriet, som den ærede sidste Taler omtalte, maa jeg bemærke, at jeg nærer megen Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt at gaae ind derpaa. I Loven af 1857 var Strækningen fra Løgstør til Klitgaard heelt undtagen. Senere indkom der Andragender om en Udvidelse af det Terrain, hvor Fiskeriet var tilladt, og det blev da ved Lov af 4de Januar 1861 tilladt, at det maatte drives mellem Løgstør og Aggerlund Færgebro, men, saavidt jeg erindrer, blev der anført som Grund derfor, at paa dette Strøg kom det ikke i Collision med private Interesser. Man maatte altsaa, forinden man kunde have nogen Mening om, hvorvidt det gik an at gaae yderligere i Udvidelsen af Terrainen, staae sig Oplysning, om man ikke derved kom i Strid med saadanne private